

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

AZ „EPERJESI SZÉCHENYI-KÖR” ÉS A „SÁROSMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET” KÖZLÖNYE.

<p>Szerkesztői iroda: Megyeház. Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény. Kiadóhivatal: AZ EPERJESI NÉPBANK helyiségeiben, főutca 2-ik sz. a.</p>	<p>Megjelen: minden vasárnap. Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz küldve: Egy évre 5 frt — kr. Félévre 2 " 50 " Negyedévre 1 " 25 "</p>	<p>Hirdetési díj: háromhasabos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb. Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 krajczár. Nyilttér minden sor 10 kr.</p>
--	---	--

A bártfai vasút.

Eperjes város közönsége egyik ülésében, az eperjes-bártfai viczinális vasút kiépítését nem pártolta, sőt annak ellene nyilatkozott. Azok előtt, kik a város bel- s különösen gazdasági életét nem ismerik, a dolog kissé szűk látókörűnek, a felfogás retrogradnak fog föltűnni; de ha feltárjuk ezek előtt, hogy e vasút kiépítése által a város regálés vándjövödelmének egyharmadát elveszti s hogy az esetben a városi pótdó nem 28, de 48%-át fogja kitenni az egyenes adónak s hogy e magas pótdó dacára nem lesz egy rongyos uszodánk, nem lesz ivóvizünk, mert üres a ládafia. — fölfogásunk a tanács javára fog megváltozni, azon tanácsra, mely inkább elszűnvedí a szűkkeblűség, az irigység vádját, de igyekszik menteni a városnak tudatában nem volna-e egyszersmind balgaság is, ha mi forgatnók azon közörső-követ, melyen a mi nyakunkra élesítik a beretvát?!

Az a 10 pengő fiakker-pézt, mit az Annabálba menet ki kell dobnunk, bőven visszakerül a vaj és turo árán a piacon, vissza a városi pótdóban. Eperjes csak veszít s Bártfa nyer! Fürdője és ásványvíze a gőz szárnyain hódítja majd meg a belföld mellett a külföldet is — ide nem érte Boszniát és Hercegovinát, épület- és tüzelőfája, melynek jelenlegi tengelyen való szállítása a bel-értéket fölemésztí, biztos jövedelmi forrássá válik; nyersterményei — melyekhez egyáltalában nem számítjuk a szakajtókat — biztos piacokat találandnak úgy le, mint fel Lengyelország felé.

Szóval Eperjes városa a vasút kiépítése által első sorban és közvetlenül csak veszíthet.

Városunk érdekeinek álláspontjára helyezkedve, a tervezett vasút létrejöttét elleneznünk kellene, — de mert e kérdés nemcsak Eperjes városának gazdasági kérdése, hanem egyáltalán megyénk forgalmi és nemzetgazdasági érdekeinek egyik jelentőségteljes vonala is lenne, ezen magasabb álláspontra helyezkedve a vasútnak létrejöttét óhajtanunk kell.

Igaz ugyan, hogy Eperjes városa közvetlenül veszít, — de a mit veszít a vámon, azt visszanyeri a révén. A bártfai kiépült vasut nem maradhat viczinális zsák-vonal, hanem előreláthatólag a galicziai forgalmi vonalokkal is összeköttetésbe hozatik a vasút. És hogy ez által városunk épen nem veszít

semmit, csakis nyerhet, szükségtelen bővebben bizonyítani.

A mi a tervbe vett viczinális vasút irányát illeti, erre nézve határozottan azok pártjára állunk, kik a girált-margonya-kurimai vonalnak elsőbbséget adnak a raszlaviczai fölött. Mert habár igaz, hogy ez utóbbi mint egyenes vonal félannyi költséggel lenne kiépíthető; de másrészt nem kevésbé igaz, hogy a hosszabb vonalra befektetendő tőke kamatai a kedvező viszonyoknál fogva mindig garantírozzák a forgalom által, míg az elsőnél föltétlenül nem lehetne azt állítani, — a girált-szvidniki út-vonal kiépítése által Sztropkó és Szvidnik nagy vidékekkel együtt természetűl utalva, hajtva vannak Girált felé; s elvitázhatlan az, hogy a Tapoly és Ondova völgyén elterülő számos község nyersprodukta, őstermelése ötszörösét teszi a Szekeső-völgy 7-8 községének; s az is igaz, hogy a hercezeg Dessau-féle uradalom, mint leginkább érdekelt fél, a rövidebb irány mellett csak látszólagos előnyt nyer, mert birtokainak zöme nem Bártfan innen, hanem Bártfan túl fekszik s így az uradalomnak főérdeke az: hogy Bártfan vasúti állomás legyen!

A Tapolyvidéknek vitális érdekei forognak közközben s így ideje volna, hogy a lethargikus álom véget érjen!

A közügyért is kell áldozni, mennyivel inkább kell ott, hol a közügy első sorban a mi ügyünk. Do ut des facio ut facies. Tegyük meg a megtehetőt s lépjenek fel oly buzgalommal, minőt az ügy megérdemel, mert bizony bizony mondom: idejük már elérkezett!

Megyei nyugdíjalap.

(Válasz „Egy bizottsági tag”-nak)

Nevettem a kiforgatott logikán — és haragudtam a minden jót s hasznost előlmi ezelő számdékon midőn e lapok mult számában a fenti ezim alatt közölt vezércikket végig olvastam.

Az az „Egy bizottsági tag” bizonyára nem volt tisztában azzal, hogy mit követelhet a megye tisztviselőitől, s viszont mit követelhet még pedig jogosan s méltányosan a tisztviselő a megyétől.

Jelen cikkemben nem bocsátkozom a t. bizottsági tag úr „ezáfolatot nem tűrő” sorainak részletes ezáfolásába, ezt máskorra hagyom, s jelenleg csupán általánosan szándékozom kimutatni azt, hogy igenis a megyei tisztviselőknek nyugdíjra való igényei nagyon méltányosak és jogosak.

Vegyen magának annyi fáradságot t. „Egy bizottsági tag” úr s olvassa el szerény soraimat, akkor talán „szilárd meggyőződése és véleménye”

máskép fog hangzani, s nem úgy, mint abban a malicziózus förmedvényben.

Mikor a kvalifikacionális törvény meglelt már hozva, akkor bizony korántsem jutott eszébe egyetlenegy bizottsági tagnak sem, hogy megtámadja az egész intézkedést, sőt nagyon is örömmel fogadták s fennen hangoztatta mindenki, hogy „de bizony, úgy, amúgy, — egészen helyesen van csinálva; illő és méltányos dolog, hogy a megyei tisztviselők is birjanak kellő kvalifikációval!”

A kvalifikáció tehát meg volna, a megye elég garanciát bir tisztviselőiben, — hanem azzal épen nem akar törődni, sőt — a mint azt az „Egy bizottsági tag” véleménye is bizonyítja, — még hallani sem akar arról, hogy a megyei tisztviselők is biztosítva legyenek.

Ily körülmények közt be fogja látni minden egyes józan gondolkodású ember, hogy, — ha a megye megkapta a maga garanciáját, akkor a tisztviselők is méltán megkövetelhetik ugyanazt.

Igen egyszerű de egyszersmind igen nyomós érv állításunk mellett azon tény, hogy az állami tisztviselők, kik garanciát nyújtanak az államnak kvalifikációjuk által, — viszont biztosítva vannak az állam részéről a nyugdíj által!

Okoskodjunk t. „Egy bizottsági tag” úr a maga eszével s lássunk, hová lyukadtunk ki?

Ha ön azt állítja, hogy a megyei nyugdíjalapra egyáltalában abszolúte semmi szükség, úgy én merem előbbi szavaimból azon állítást levonni, hogy akkor a kvalifikáció is hatályon kívül essék.

Nem adunk semmit, nem is kérhetünk semmit! Persze ez alig tetszenék az uraknak!?

Ha teljesen elfogulatlanul gondolkodik az ember, kénytelen beismerni, hogy annak a megyei tisztviselőnek a jövője, — a ki talán már 12 évig szolgálja a megyét s a harmadik közbiztosánál önhibáján kívül esik ki hivatalából, — csak épen annyira van biztosítva, mint a kártyavár, melyet a legkisebb szeleske is bármikor felújhat.

Ez mindenesetre kellemes állapot az „Egy bizottsági tag” urhoz hasonló urak előtt, de azt a megyei tisztviselők tisztelettel megköszönik.

Uram! Képzelve bele magát a tisztviselő helyzetébe, keljen fel és feküdjék le mindennap azzal a gondolattal, hogy (ha esetleg valami baj vagy szerencsétlenség éri, melynél fogva kénytelen hivatalát odahagyni) a holnap talán még a koldusnál is rosszabb állapotba juttathatja, mert míg amannak legalább koldulnia lehet, egy volt megyei tisztviselő nem mehet kéregetni, mondom, méltóztassék magát ebbe az aranyos helyzetbe bele gondolni — és aztán úgy vezércikkézni a „me-

TÁRCZA.

Egy női bál töredéke.

— Francziából. —

„... mi mindent el nem követtem, csak-hogy művész felesége lehessenek! Hanem hát az rendesen úgy van, hogy a fiatal lányok fejében bolond ideák zsonganak. Ah, kedves barátném, ha én azt előre tudtam volna! Képzeld magadat az én helyzetembe. A kiállítási katalógusban olvastam a művészek ezime t; valamennyien nagyobbára félreesső, esőndes utcákban laktak, Páris legtávolabbi külvárosában. Képzetelem oly esőndes s nyugodtnak festé az ottani életet! Ah! Mindegyik magára van ott utalva, munkája s családján kívül nem gondolt semmi másra, — s mivel ismerem magamat s tudatában vagyok annak, hogy rémítő hajlamom van a féltékenységre, önkényt arra a gondolatra jöttem, hogy ezek közül, csakis közülök kell nekem férj!” Mindig, az egész napon át mellettem lesz, dolgozni fog valami festményen, vagy esetleg szobron, én pedig mellette ülök s olvasok, az ateliert nem is kellesz elhagynunk. Gyönyörű, nagyon szép gondolat!

De mennyire esalatkoztam én szegény ártatlan. Sejtelmem sem volt, hogy mi mindenféle dolgok történnek egy ilyen művésztérben. Ha azelőtt megpillantottam egy-egy istennő szobrát, mely a ruházatot illetőleg nagyon is feltűnően szabadon vágott ki, — még álomban sem mertem arra gondolni, hogy vannak asszonyok, ... leányok, ...

szóval bárki is, a ki ilyesmire adja fejét — és...

Biztosítlak, kedves barátnóm, hogy ha csak legkisebb sejtelmem is lett volna mindezekről, soha sem nyújtottam volna kezemet egy szobrásznak. Tudnod kell, hogy családomban ellenezte e házasságot, jóllehet férjem vagyonos, mint művész hírneves és kettőnk számára egy esinos, izléses lakházat építetett. Én, egyedül én óhajtottam e házasságot. De hát hogy is ne, a mikor ő olyan esinos, előzékeny s nyájias volt. Azt ugyan észrevettem, hogy néhány toailette-ügyeimbe avatkozik, „ne így fésülköd-jék, hanem inkább így”, aztán a völegény sajátke-züleg tüzte oda a virágot fürteimbe, de aztán azt is meg kell adnom ám, hogy sokkal nagyobb ügyességgel s izléssel csinálta, mint maga a fod-rász... Ez a szakavatottság, ez a tudomány mégis csak feltűnő egy férfinél? Nem igaz? Mégis csak sejtésem kellett volna! De halljad, mi történt:

Midőn nászutunkról visszatértünk, én otthonosan elhelyezkedtem esodaszépen és izlésesen butorozott boudoiromban, férjem pedig hozzálátott ismét munkájához s nap-nap mellett ellátogatott atelier-jébe, mely nem a mi lakházunkban volt berendezve. Midőn aztán este hazajött, örömmel s lelkesülten beszélt művéről, melyet a legközelebbi kiállításra akart küldeni, s melynek ezime vala: „A

A mint mondá, különösen ama könnyed bor-zongást igyekezett a márványon visszatükröztetni, mely végigfutja a testet, mihelyst ez a szabad le-vegőnek van kitéve, továbbá a köpeny finom re-dőzetét, mely a vállakról omlik alá s több effélet, ... mely részletekre már nem emlékszem egészen tisztán. Közűnk legyen mondvá, hogy nem egészen tisztán értettem férjemnek munkájára vonat-

kozó lelkes beszédét, hanem azért mindig bizalom-teljesen feleltem, hogy az valami nagyszerű lehet”, és lelkileg már sétáltam a zöldlombos park-ban férjem művét esodálva, mily nagyszerűen ve-heti ki magát a fehér márványszobor zöldlombos hátterével, sőt azt is hallani véltem, hogy a sétá-lók csoportja miként suttozja e szavakat: „Ime, a művész felesége.”

Egy szép napon nagyon furta már az olda-lamat a kíváncsiság, hogy hát mennyire vagyunk tulajdonképen a nemes római nővel s arra a gon-dolatra jöttem, hogy férjemet atelier-jében, mely-ben még soh'sem voltam, meglepem.

Elérkeztem a helyszínére, a kertiházban levő atelier főbejáratát tárva-nyitva találtam. Ugy véle-kedtem, hogy jogom van belépni, közelebb men-tem — és képzeld felháborodásomat, ott látom fér-jemet egy kőműves-zubbonyban; haja borzasan esüngött alá homlokára, kezei agyaggal és sárral vannak bepiszkolva és előtte egy nő állott! Ked-ves szeretett barátnóm, képzeld magadnak, egy felnőt asszonyszemély állt előtte az állványon. Es még ahhoz, hogyan nézett ki? Csak félig volt fel-öltözve! Oly nyugodtan állt, mintha az egész do-log a legtermészetesebb valami volna a világon. Levetkezett ruhája, mely úgy nézett ki, mintha az utca sarából szedték volna fel, kigörbített sarku cipője és elrongyolt virágu kalapja ott feküdt egy közelében lévő széken. Elég volt egy pillantás, hogy mindezt észrevegyem s te gondolhatod ma-gadnak, hogy ezen egy pillantás untig elég volt nekem. Etienne vissza akart tartani, mondandó valamit, de én kirántottam magam piszkos ujjai közül, — elfutottam és siettem, a mennyire csak

gyei nyugdíj-alap" szükséges avagy nem szükséges voltáról!

Röviden a kvalifikációs törvénynek a megyei nyugdíjalap létesítése nélkül abszolút nincs értelme, — s a ki mégis kardoskodik ellene, arra csak azt lehet mondani, hogy vagy roszhiszeműleg csinálja a dolgot, vagy kevés a sütni valója!

Az „Egy bizottsági tag” úr cikkének részletes méltatását a t. szerkesztő becses engedelmével a jövő számban írom meg. Addig Isten velünk.

Egy másik bizottsági tag.

A Széchenyi-kör Eperjes közgyűlésének ítélszéke előtt.

A folyó évi február hó 28-án tartott városi közgyűlés, más tárgyakon kívül, igen érdekes módon nyilatkozott a Széchenyi-kör és annak működése felett. E nyilatkozatra alkalmul szolgált azon körülmény, hogy a Széchenyi-kör bérleti szerződése, melynél fogva az a nagy táncszalon melletti alsó helyiségek egy részét bírja, folyó évi augusztus elsején lejár. A Széchenyi-kör ezen bérleti viszonyoknak három évre való meghosszabbítását az eddigi feltételek mellett kérelmezi, azon hozzá-tétellel, hogy engedjék meg neki a nagy teremnek tánczra való használata egy évben 5-6-szor azon világos kikötéssel, hogy ezen mulatságok semmi esetre farsangi időbe ne essenek, előre hirdelve és előkészítve ne legyenek s hogy azokban kizárólag a szokásos időszakos előadási estélyeken jelenlévő körbeli tagok részt vehessenek. A t. tanácsnak e tárgyra vonatkozó véleménye oda terjedt, hogy az ne engedjék meg.

A vitaközlést királyi törvényszékünk egy igen tisztelt tagja táncmulatsággal egybekötött háziestélyeket is felvette. Mert szó oda, de bizony egy jó eserdás sokszor többet lendítene a társadalmi estélyek asimilációján, mint tíz kitűnő felolvasás egymagában. Az ilyen béli költséggel nem járó estély oda vonzaná a férfi-világot a kártya- és a női nemet a pletyka-asztaltól; az ilyen estély, mely — e kör intencióinak megfelelőleg — mindenkor hangversenynek, szavallat, felolvasással volna egybekötve, igazi salonja lehetne a hasznosnak és kellemesnek, a komolynak és mulattatónak.

Ezért fájjaljuk mi a közgyűlés határozatát s nem hiszük, hogy a város böles, de ez esetben helytelen felfogásból kiindult atyai ily határozatot hoznak, ha a kérdést ilyen prospektívából tekintették volna.

No de a közgyűlés határozatai nem évezredekre szóló éretablák s a Széchenyi-kör hivatása sokkal komolyabb, hogysen e kérdést elejthetné. Est modus in rebus. Kell találni valami expedienst arra nézve, hogy a városi pénztár is legyen megelégedve, de a kör is ezéjárt érje.

De közelebbről tekintve a dolgot, a tanács érvei is csak látszólag helyesek. Hiszen a most lefolyt farsang alatt is bebizonyult, hogy a közönség évről-évre mindinkább elmarad a feszes és a költséges bálóktól. A Széchenyi-kör a tél folyamában nem is rendezett táncestélyeket, azért még sem voltak nagyobbabán bálók s a melyek megtartattak, azokon kongott a terem az ürességtől.

A Széchenyi-kör kérelmének magasabb intencióját azonban sem a tanács, sem a közgyűlés nem fogta fel. Nem tánczról van itt szó; mert hiszen a kör nem tánczrendező bizottság, hanem arról, hogy a Széchenyi-kör városunkban azon egyetlen gyűpönt, mely koncentrálni képes és mely hivatva is van arra, hogy koncentrálja az intelligencia valamennyi társadalmi rétegét.

Városunkban nincs kifejlöve az ugynevezett salon-élet, ninesenek oly kulturális intézeteink, hol a férfi és nő társadalmi osztály különbség nélkül érintkeznek s az intelligens elemek összesimulhatnak.

Azért nines is valódi társadalmi életünk. A férfi-világ rendszerint kártya mellett, hölgyeink — diéséret a kivételeknek — de nagyjában klats-fotelekben kávéasztal mellett ölik el idejök legnagyobb részét.

A Széchenyi-kör megtesz ugyan mindent, hogy a társadalmi életet magasabb nívóra emelje. Felolvasások, színi előadások, zeneestélyek által igyekszik ezéjárt elérni. De mindezen eszközök — bár mindegyikük jó — sem nem elegendők arra, hogy a kör magasabb ezéjárt elérhesse, sem nem képesek e ezéjárt annak teljes nagyságában megvalósítani.

A Széchenyi-kör tehát egészen helyesen és gyakorlati érzéssel járt el, midőn programjába a kedélyes táncmulatsággal egybekötött háziestélyeket is felvette. Mert szó oda, de bizony egy jó eserdás sokszor többet lendítene a társadalmi estélyek asimilációján, mint tíz kitűnő felolvasás egymagában. Az ilyen béli költséggel nem járó estély oda vonzaná a férfi-világot a kártya- és a női nemet a pletyka-asztaltól; az ilyen estély, mely — e kör intencióinak megfelelőleg — mindenkor hangversenynek, szavallat, felolvasással volna egybekötve, igazi salonja lehetne a hasznosnak és kellemesnek, a komolynak és mulattatónak.

Ezért fájjaljuk mi a közgyűlés határozatát s nem hiszük, hogy a város böles, de ez esetben helytelen felfogásból kiindult atyai ily határozatot hoznak, ha a kérdést ilyen prospektívából tekintették volna.

No de a közgyűlés határozatai nem évezredekre szóló éretablák s a Széchenyi-kör hivatása sokkal komolyabb, hogysen e kérdést elejthetné. Est modus in rebus. Kell találni valami expedienst arra nézve, hogy a városi pénztár is legyen megelégedve, de a kör is ezéjárt érje.

Különfélék.

Kinevezés Az igazságügyminiszter Fekete Imre, helybeli kir. törvényszéki díjas joggyakornokot a leenesi kir. járásbíróshoz aljegyzővé nevezte ki.

Hymen. Báró Luzsénszky Zsigmond, fővárosi rendőrségi fogalmazó, megyénk fia, a múlt hónapban tartotta esküvőjét Budapesten Homa N., budai háztulajdonos leányával.

Hymen. Gotthardt Sámuel volt dobsinai városi közgyám jelenleg bulkeszi (bácskai) ág. ev. tanító (Eperjesen végezte tanítói tanulmányait) jegyet váltott e hó 3-án Rapp Paula, Rapp Jakab földbirtokos, gözmalom tulajdonos és bulkeszi ta-

karékpénztár igazgató kedves és művelt leányával Bulkeszen.

Szubvenció A kassai iparkamara az eperjesi iparosiskola számára évenként 50 frtnyi szubvenciót szavazott meg.

Uj postahivatal. Kis-Ladnán legközelebb nyitják meg az új postahivatalt, melynek hiányát az ottani környékbeli lakosok nagyon is érezték.

Ujmiséis áldozár. T. Bereczky Emánuel Eperjesegyházmegeyi újonnan felszentelt gör. kath. lelkész, megyénk szülöttje f. évi márczius hó 1-én mondotta el az első szent misét a bártfai róm. k. nagy templomban Hvozdovics Agoston ressoi gör. kath. lelkész manuductorsága mellett. Kaczvinszky Eduárd helybeli apát-plébános kegyes volt az napra az új misés áldozárnak a templomot rendelkezésére bocsájtani. Az ujmisésre szóló gyönyörű szónoklatot Makovics István ottani hitelemző mondotta el, mely alkalommal kiemelte a nép előtt, a róm. k. vallásnak a gör. kath. vallással egy és ugyanazonosságot s hogy csakis a szertartásban tér el egymástól. Az ujmisés midőn a szertartást elvégezte, első atyai áldását rokonai úgy lelkészek s a helybeli szerzetben lévő apácák valamint a többi jelenlévőkre adta. Mise után lakoma volt a mely az ujmisés ipja Szavkulics László vendégzerető házánál tartott meg talpraesett toaszok elmondása mellett. Az első toaszot az ujmisésre a városi kapitány Gefferth Menyhért mondotta. A másodikikat az ujmisés dr. Vályi János eperjesi egyházmegyei püspökre, Kaczvinszky Eduárd apát-plébánosra a manuductor Hvozdovics Agoston ressoi gör. kath. lelkészre. Mire az apát-plébános viszont mondott gyönyörű toaszot ő méltósága dr. Vályi János püspökre és az ujmisés nejeire.

„Az eperjesi dalegyesület” f. hó 1-én tartotta meg a városi tanácssteremben ez évi közgyűlését. A gyűlést Hörk József, egyleti elnök szépen átgondolt, magvas beszéddel nyitotta meg. Az évi jelentést, — mely igen jól összeállítva, — Dobránszky Endre, egyleti jegyző olvasta fel. A számvizsgáló bizottságba Varga Frigyes, Kún Károly és Debrő Mihály választattak be. Az 1884. évi költségeloirányzat 344 frt 40 kr. bevétel és 245 frt kiadással állapított meg. Következett az alapszabályok némely szakaszának módosítása, melyből különösen kiemeltük, hogy egy alelnöki tisztség rendszeresített, s hogy a közgyűlés határozat képeése a működő tagok $\frac{2}{3}$ -ad része s 10 pártoló tag megjelenésétől tétett függővé. Ezután az elnök úgy maga, mint a többi tisztviselők nevében leköszönt, mire elnöknek újra egyhangulag s általános lelkesedéssel Hörk József, alelnöknek Lasztóky László, jegyzőnek Dobránszky Endre, pénztárnoknak (miután Deringer Károly eddigi volt derék pénztárnok nem akarta továbbra is e tisztséget elvállalni) Lillia Zsigmond, karnagnak Schneider Antal választattak meg. A választmányba: a tisztviselőkn kívül Kovácsy János, Tahy Jenő, Szuhay János, Winkler András, Ridaresik Gábor, Grieger József, Gallotsik Vilmos és Beringer Károly választattak be. Védnöknek az elnök ajánlatára nagy lelkesedéssel Szentandrassy Lajos ur határozottan felkérte, az elnök, Gallotsik V. és Kovácsy J. urakból álló küldöttség által. A bíráló bizottságba a karnagy, elnök, Szuhay J., Kuhár E., Glogovics T., Geyer M. és Beringer K. választattak be. Határozottan továbbá, hogy, az egylet belép az „országos dalár-szövetség”-be; a működő tagok havi tagsági díja 20 krról 10 krra szállított le; végre a tanácsurak azon nemes eljárásért, hogy az egyletnek a nagyterem mellékhelyiségeiben két szobát díjtalanul átengedett, jegyzőkönyvi köszönet szavazott. A közgyűlésen úgy a működő, mint a pártoló tagok igen szépszámmal voltak jelen, s gyűlés

birtak lábaim, mamámhoz, a hová félholtan érkeztem meg.

Képzelted, miként fogadtak.

— Az isten szerelméért, mi bajod van kedves gyermekem?

Elbeszéltem mamámnak, hogy mit láttam s hogy az a hitvány perszóna milyen öltözetben állott ott, — és aztán sirtam, keservesen sirtam. Édesanyám — ki természetesen nagyon fel volt indulva — vigasztalni igyekezett s megmagyarázta, hogy az a „bizonyos” — sokkal több mint valószínű — csak minta volt.

— Hogyan? Hisz' ez rettenetesen utálatos egy dolog! Esküvőm előtt minderről egy szót sem szóltak nekem!

Eközben Etienne is odajött. Főlháborodva s egészen magánkivül volt: hosszú beszédben igyekezett velem megértetni, hogy a minta álló asszony épen olyan nő, mint akármelyik más és hogy nélkülök a szobráz nem existálhat; hanem hát nálam igen roszul számított, mert én nem engedtem magam bolondítani s meggyőzni — és egyszerűsággal kijelenttem, hogy nekem olyan férj nem kell, a ki nap-nap mellett amolyan asszonyszemélyekkel van tete-à-tete-ben.

— De, kedves fiam, talán mégis csak lehet segíteni valahogy a dolgon, — vélekedék a mama, ki azon fáradozott, hogy ismét kibékítsen bennünket. Tegye meg a felesége kedvéért. Talán fából vagy papírpépből csinálthatna magának egy bábút, mely mint a gyanánt szolgálna?

Férjem erre a bajuszát rágta, a mit rendszeren akkor szokott cselekedni, ha haragos.

— Az teljesen lehetetlen, drága anyósom.

— És annak mégis így kell lenni, kedves barátom. Lásna csak, a divatárusnők szintén papírpép vagy viaszból készült fejeket használnak s azokon szemlélik, hogy az új kalapok hogy állanak. És mi a fejre nézve lehetséges, nem lenne-e szintén lehetséges a — — —

Ugy látszott azonban, hogy az még sem lehetséges. Legalább Etienne egész részletesen s egy esomó technikus kifejezéssel ép az ellenkezőjét igyekezett bebizonyítani. Teljesen szerencsétlennek látszott lenni, ezt észrevettem, míg végre felszárítam könnyeimet; bánatom őt is egészen leverte. Végre, hosszas és kevésbé kellemes debatte után, abban állapodtunk meg, hogy modellje, minthogy épenséggel nem lehet nélkülözni, csak akkor fog hozzá jönni, ha én is ott leszek. Az atelier mellett van egy kicsinyke alkoven, melyből én mindent láthatok, anélkül hogy engem látna valaki. Bizonyosan azt fogod mondani, hogy a féltékenységek ilyenem foka esunya dolog, de hidd el kedvesem, hogy az ilyesmitől csak akkor ítéltünk részrehajlatlanul, ha azt átéljük.

Másnap a modellnek ismét el kellett jönnie. Összeszedtem minden erőmet s elfoglaltam a kandi helyet — férjemmel szentül megígértetvén előbb, hogy ha bármily esöndes esöngötést is fog hallani, tüstént hozzám jön.

Alig hogy elfoglaltam helyemet, a tegnapi kiállhatatlan modell is megérkezett borzasztóan felpiperézve s izléstelenül öltözve, melyből hiányzott minden chic és tournure, úgy hogy önmagam tettem fel a kérdést magamnak, hogy mikép lehet ily teremtményre egyáltalában féltékenynek lenni? egy oly teremtményre, ki piszkos gallért s mansettát

hord és magát elrongyolt, czafrangos, ócska zöld chawba burkolja. De a mint azt láttam, hogy ez a szemtelen perszóna shawlját ledobta s az atelier közepén minden szemérem nélkül levetkezett, . . . kedvesem hidd el, . . . nem tudtam, hogy mit mondjak minderre. Felfort bennem a méreg, megnyomtam a csöngettyű gombját s Etienne bejött hozzám. Haragomon eleinte mulatott, okosan a lelkemre beszélt s ismét visszatért munkájához. Az az asszony amoda benn már állásba tette magát; csak félig volt öltözve, hosszú haja hatalmas hullámokban omlott alá hátára. . . . ez már nem volt többé ama „külsőleg” kiállhatatlan, esunya személy, . . . úgy nézett ki, mint egy szobor, daczára közönséges ábrázata megviselt vonásainak.

Szívem erősen vert, de azért nem szóltam semmit. Egyszerre csak hallom a férjem szavát: „A bal lábát! . . . valamivel előbbre tegye a bal lábát!” S minthogy a modell tüstént meg nem értette, hozzá ment és meg akarta — — de nem! Ezt el nem viselhettem, ez fölfülmulta erőmet! Csöngöttem, de ő nem hallotta; csöngöttem és ismét csöngöttem, végre pedig oly erősen, mintha a halottakat akartam volna fölébreszteni a nagy lár-mával. Végre bejött hozzám, . . . homlokán ránczok voltak, . . . világos, hogy haragszik, a miért zavartam munka közben.

— Ugyan kérlek, Armanda, legyen hát egy kis eszed.

Szemeim könybe lábadtak, fejemet vállára hajtám és folyvást csak ezt hebegtem:

— Ez sok! . . . Én nem vagyok képes . . . Erre aztán minden szó nélkül haragosan

végén zajosan megéljeneztek az elnököt. — Ugyanaz nap este a sörházban házi dalestélyt rendezett a dalegylet, melyen a közönség oly szép számmal volt képviselve, a melyet ritkán lehet együtt látni. Azt mondanunk sem kell, hogy az egylet által előadott énekdarabok igen jól sikerültek s általános köztetszéshöz részesültek, mert hiszen a dalárdát szokszor volt már alkalmunk hallani, s huzelgés nélkül mondván, mindannyiszor dícsőséggel megálta helyét. A virágos kedvet egynehány sikerült s talpra esett toaszt is füzerezte, a miben különösen az elnök, Kovácsy János, Tahy Jenő, Kozlay József, Steinhauser Ferencz, Bohus Pál, Lipták Tivadar stb. uraknak van részük.

Színház és a színházi bizottság. Csóka Sándor, híres kassai színházgáto jövő hó 5-én kezd meg előadásait városunkban. Reméljük, hogy művészekkel bíró közönségünk épen nem kell buzditani a pártolásra, mert hiszen olyan igazgatóval szemben, mint Csóka Sándor, kinek jól szervezett társulata a fővárosban is elismerést vívott ki. — Bizonyára magától is megteszi azt, a mit minden szép, jó és nemesért buzduló közönségnek meg kell tennie. Műsora egészen modern darabokból áll. Első előadásul Jókainak „Az arany ember” című színműve van jelezve, mely erősen hiszszük, hogy zsuolt ház előtt fog eljátszódni.

Tánczestély. Városunk tisztjei f. hó 14-én a városi nagy teremben zártkörű tánczestélyt rendeznek, mely igen látogatott s szépnek ígérkezik.

Szufficit. A sárosmegyei jótékony nőegylet által f. évi február hó 17-én rendezett tánczmulatság összes bevételé 240 frt, kiadása pedig 216 frt 66 krt, s így tiszta jövedelme 23 frt 34 krt tett ki. Tulfizetést tettek: dr. Breyer Adolf ur 2 frt és Szmoligovics Szilárd ügyvéd ur 1 frtot.

Vörheny. Megyénk felső-tarajai járásában a vörheny majdnem tél kezdete óta folyton pusztít a gyermekek közt. Stellbachon legközelebb mintegy 50 gyermek lett e betegség áldozatává. Most Berzeviczen szedi a halál gyermekáldozóját, hol az iskolák is be vannak esukva. A mint levelezőnk írja, már Hamborgon is fordult elő egynehány betegedési eset.

Halálozás. Kis-Szebenben az ottani társadalmi élet egyik közkeveltségű s rokonszenves tagja, Demeter Gábor, városi főördész, ki 40 évnél tovább szolgált Kis-Szeben városát, hosszabb betegeskedés után 72 éves korában f. hó 4-én elhalt. A megboldogultat szívessége s előzékenysége miatt városzerte mindenki csak „Gábor bácsi”-nak nevezte. Temetése nagy részvét mellett f. hó 6-án volt. Nyugodjék békével!

Sárospatoki plébánossá. a mint hallottuk, főt. Szekerák Kálmán, kassai teológiai tanár van kiszemelve. A sárospatokiaknak gratulálunk e szerencsés acquisitiohoz, mert Szekerák Kálmánban olyan parochust kapnak, ki nemesak a hivatásához szükséges minden jó tulajdonnal fel van ruházva, de azonkívül a társadalmi életben is nagy tényező tevő, buzgó, fáradhatlan tag.

Nekrológ. Vettük a következő gyászjelentést: Sunyavecz János kir. adófelügyelői vezető számtiszt, továbbá Ringer János, Gallé Alajosné, Havrillay Sándorné, Toppiezer Györgyné, Spénák Józsefné, Ringer Ferencz, Ringer Kálmán kir. honvéddhadnagy, Ringer Gizella és Necaszek József fájdalomtelt szívvel jelentik feledhetlen neje, illetve édes leánya és szeretett nővérök, néhai Sunyavecz Jánosné, szül. Ringer Ottilia asszonyságnak, folyó hó 3-án éjféli 1/2 12 órakor rövid de kínos szenvedés után 42 éves korában történt gyászszos kimúltát. A kedves boldogultnak drága teteimei f. hó 5-én délután 4 órakor fognak a róm. kath. szertartás szerint a magyar-utcai 56. sz.

viisszament az atelierbe, intett annak az asszonynak, ki tüstént felöltözködött és elment.

A legközelebbi napokban Etienne nem ment az atelierbe. Mindig mellettem volt, ki se mozdult a házból, nem akart senkit látni, sőt még legjobb barátait sem fogadta. Nyilván való, hogy rosszul volt hangolva, habár külsőleg szívélyességet és nyugodtságot színlelt is.

Egyszer elszántam magamat s egész szeliden kérdém tőle, hogy

— Miért nem dolgozol többé?

— Modell nélkül nem lehet dolgoznom, volt a rövid válasz.

Eleinte nem volt bátorságom unszolni őt, mert nagyon is éreztem, hogy elhatározásának én vagyok az oka, s hogy haragja méltányos. Végre azonban huzelgéseim s kedveskedéseim által annyira bírtam, hogy ismét eljárt az atelierbe s megkísérlte a szobrot, hogy is mondjam? amúgy fantáziából, tehát egészen szabadon, fejből befejezni. Midőn pedig ily módon sehogysem akart menni a munka, a mama tanácsa szerint fababut használt. Magam is úgy találtam, hogy ilyetén módon pompásan segítve van a bajon, hanem bizony az én férjem uram egészen ellenkező nézetet volt s kijelentette, hogy az imigyen végzett munkája egy fabatkát sem ér. Napról-napra jobban le volt verve, s ha este haza jött, kedvetlen s szórakozott volt. Ha ez így megy továbbra is, bizonyosan megbetegszik; képzelted, hogy milyen bajom volt vele.

En ugyan mindig kitűnőnek mondtam munkáját, hanem a valóságban bizony csak nem akart az előrehaladni. Képtem, hogy az utolsó időben csak valamit is dolgozott volna, mert ha atelierjébe

házból örök nyugalomra kísértetni. Az engesztelő szent mise-áldozat pedig Kis-Szebenben a róm. kath. főtemplomban fog a Mindenhatónak bemutatattatni. Hü emlék és áldásos béke lebegjen porrai felett!

Párbaj epizód. A kassai „Pannonia” meséli, hogy Eperjesen egy kardpárbaj alkalmával az egyik párosan viaskodó úri embernek „Krokodilgyufa” lévén a zsebében, az ellenfél épen oda vágott kardjával, minek folytán a gyufa nagy serességgel meggyuladt s fehér füstfelhőbe burkolta a tulajdonost. A kardokat természetesen tüstént elhányták s közös erővel segítségére siettek az explodált úrnak, kinek különben semmi baja sem történt s esupán a nadrágja szenvedett égési sebeket. Magától értetődik, hogy a párbajnak vége szakadt. Hanem anyi szintén bizonyos és magától értetődik, hogy Eperjesen tudtunkkal ilyen hystória meg nem esett!?

Új telekkönyvi hivatalok. Ugy értesültünk, hogy a lemesí és girálty kir. járásbírószágok kebelében telekkönyvi hivatalt is rendszeresítenek. A Girált s Lemes tájéka, illetve a tapolyi és alsótarajai járás községei eddig az eperjesi telekkönyvi hivatalhoz tartoztak s igen helyesen is. Legyen szabad azon szerény véleményüket kinyilvánítani, hogy ezen tervbe vett új telekkönyvhivatalok felállítását szükségtelennek, sőt ezelszerűtlennek tartjuk. Vegyük tekintetbe azon körülményt, hogy sem Lemesen, sem Girálton nincsen ügyvéd, s így a nép direkte rá lesz utalva a zugírásokra, kik a leggyakrabban, nem értvén alaposan az ügyet, rosszul csinálják meg az illető jogügyleteket, beadványokat stb., minek folytán azokat a telekkönyvi hivatal kénytelen érdemleges elintőzés nélkül visszaküldeni s így a feleknek dupla költségük van. És aztán a pénzüntézetek is egytől-egyig Eperjesen vannak, ha valamely földműves tehát pénzt akar felvenni vagyonára, amúgy is kénytelen bejönni Eperjesre, sőt e mellett még az a kára is meg lesz, hogy meg kellesz szerezni a telekgyezkönyvi kivonatokat is, hogy az illető pénzüntézet tájékozassa magát ingatlansága felől, míg itt egyszerűen csak be kell menni a telekkönyvi hivatalba s rövid uton lehet meggyőződést szerezni az ajánlott hypothekáról. Véleményünk mellett szól még Lemesnek közelsége is, mert hiszen L. csak egy macskagrás Eperjestől; sőt az alsó-tarajai nép úgyszólván hozzá volt már szokva ahhoz, hogy a „Grundbuch” Eperjesen legyen. Ismételtén azon véleményünknek adunk kifejezést, hogy az új telekkönyvi hivatalok felállítása különösen a nép érdekében mellőzendő volna!

Adózók figyelmébe. Eddigelő úgy volt, hogy az egyes adózók, kik a rájuk rótt adómenynyiséget sokalták, felszólamlásukat csakis azon időn belül adhatták be, míg a kivetési lajstromok közszemlére ki voltak téve. A pénzügyminiszter legközelebbi rendeletet boesátozt ki, melynek értelmében ezentúl az efféle felszólamlások az adókönyveeskébe való bevezetésétől számítandó 15 nap alatt adandók be. Az adókönyveeskébe tehát most már a bevezetés dátumát is be kell írni. Ezen intézkedés annyiban fontos, mert eddig minden időben lehetett felszólamlani, míg jelenleg a 15 napi záros határidőhöz vannak kötve az adózók.

„Egy aljas tett” címmel a „Sárosmegyei Közl.” f. évi 5-ik számában Vass Gyula bártfai lakosról egy közlemény jelent meg, melyre vonatkozólag Fekete István bártfai ügyvéd részéről a következő sorok közzétételére kértünk fel: „Vass Vincze ur saját családja s rokonaira való tekintetből arra kért fel, hogy ezáfoljam meg (habár kissé elkésletten) a „Sárosm. Közl.” f. é. 5. számában „Egy aljas tett” tett cím alatt a Különfélék rova-

jöttem, hol szivarozva, vagy olvasva, hol labdázza találtam őt.

Egy délután ismét ott voltam s szánakozva néztem a félig kész római nőt, ki már oly sokáig készül a fürdőből kilépni, s a mint látszik nem is lesz soha kész a kilépéssel. Ekkor egy fantasztikus gondolat villant meg agyamban. A római nőnek alakja körülbelül hasonlított az enyémhez. . . . talán, . . . szükségéből én is — — —

— Mi szükségeltetik tulajdonképen ahhoz, hogy a lábokra szép legyen? . . . kérdém hirtelen férjemet.

Megmagyarázta egész részletesen és meggyőzőt a felől, hogy épen ilyen hiányzik neki, és hogy megfelelő modell nélkül a szobrot sohasem fejezheti be. A szegény ember ezt rémitó panaszos hangon mondta. És tudod, hogy mit csináltam én ezután? Lelkemre mondom, nem tehettem máskép! Fogtam a reddős-kosztüm öltönyt, mely az atelier egyik zugában hevert s bementem az alkovenbe, . . . aztán egész esendesén, a nélkül hogy csak egy szót is szóltam volna neki, míg ő gondolatokba merülve állt a szobor előtt, vele szemben felálltam az állványra, még pedig ugyanazon costüm s tartásba, mint a hogy azt ama kiállhatatlan modellnél láttam. Ah, kedvesem, láttad volna csak, hogy milyen arezt vágott, midőn megfordult s meglátott engem! . . . Vagy mire el volt ragadtatva! . . . Nem tudtam, hogy nevessek-e, vagy sirjak. Borzasztóan elpirultam, mert hiszen, tudod, igazítani valót talált hol itt, hol amott az öltönyön. . . . Különben hát ez mellékes dolog! . . . Etienne annyira el volt ragadtatva ötletem által, hogy a többivel már aztán nem is gondoltam! . . .

tában megjelent közleménynek egynémely részét. Engedve ezen kívánságának, kijelentem, hogy a fenti közleményben foglalt azon állításuk, hogy V. Gy. kiesapongó életet élt, hogy atyja több adósságot nem akart fizetni érte, sőt hogy házból is kitiltotta, s hogy ezután én fogadtam be őt házamba, valótlanúságot tartalmaznak. Megjegyzem még, hogy az említett közlemény írója a gyöngédség s az illem szabályait teljesen figyelmen kívül hagyta.”

Alföldnek munkást, felföldnek munkát akar Szatmármegye adni, hogy ezáltal a kivándorlást megakadályozván a tőke és munka megosztását közvetítse. Ugyanis ma terjesztette be Tóvölgyi Titusz Szatmármegye kérvényét 2566 földbirtokos aláírásával a földművelési miniszteriumhoz, melyben utal arra, hogy a megye nem rendelkezik kellő munkaerővel, s a helyett, hogy az évenként szaporodó kivándorlás mellett a kézi munkáért kiadott roppant tőkék a nemzetől elvonatnának, hozassék össze a munkaadó a munkát keresővel. E nagy horderejű kérdés megoldására már a terv is készen van s a miniszterium határozatát országzerte nagy érdeklődéssel várják.

A „Zeméthei fürdő részvénytársulat” folyó 1885. évi márczius hó 21-én délután 3 órakor tartja a városház tanácstermében rendes évi közgyűlést, melyre a részvényesek ezennel tisztelettel meghívattak. A közgyűlés tárgyai: 1. Az igazgató választmány jelentése az 1884. évről és a számadások betérjesztése. 2. A felügyelő bizottság jelentése. 3. A tiszta nyereség hováfordítása iránti határozat. 4. Az igazgatóság leköszönése. 5. Az igazgatóság újbóli megválasztása. 6. A felügyelő bizottság leköszönése. 7. A felügyelő bizottság újbóli megválasztása. 8. Netaláni indítványok tárgyalása.

A „Zenetanárok országos egylete” felhívást intézett az összes hazánkban élő zenetanárok s tanítókhöz, melyben az ez évi országos kiállítás alkalmával Budapesten megtartandó egyetemes zenei kongresszusban való részvételre hívja fel őket. Ezen kongresszus részletes tervrajzát a következőkben ismertetjük meg az érdeklődőkkel: A „Zenetanárok orsz. egylete” nevében van szerencsénk első sorban felkérni egy a f. városi, mint az ország összes zenetanárait s tanítóit s általában mindazokat, kik hazánkban a zene ügye iránt melegen érdeklődnek, hogy a f. év július havában Budapesten megtartandó egyetemes zenei kongresszusban részt venni sziveskedjenek. A czélba vett „Zenei kongresszus” a megállapított tervrajz szerint négy napra fog terjedni, következő beosztással: Első nap: Egy zenetanárképző országos intézet életbeléptetési ügyének megvitatása. Második nap: Egy Magyarhonban élő s zeneoktatással foglalkozók nyugdíjintézet életbeléptetési kérdése s módozatainak megvitatása. Harmadik nap: az általános, különösen pedig a hazai zenei viszonyokra vonatkozó minden irányú felolvasások és értekezések tartása. Negyedik nap: Kirándulások és szórakozások. Mindazok, kik a czélbavett kongresszusban résztvenni s mind ama előnyökben részesülni óhajtanak, melyeket a jelentkezők számára „Zenetanárok orsz. egylete” biztosít, minők: mérsékelt áru vasuti és gőzhajói jegyek, elszállásolás a kiállitásnak díj nélküli látogatása stb. s melynek részletes körülrírása és tudatása egy későbbi értesítés és hírlapi közlés tárgyát képezendik; fölkéretnek, hogy bejelentéseiket f. év márczius hó végeig az egylet elnökségénél (Bodfafa-utca 21.) megtenni sziveskedjenek.”

Konfiskálás. Mult számunkban említettük, hogy a városi kapitányság több helybeli szegény ember által eladás végett a piacra hozott hulladék-fát kobozott el. A mint utólagosan illetékes helyen értesültünk, az elkobozott fa nem hulladék-fa volt, hanem a városi erdőben kivágott élő-fa, melyet az illetők csak egynehány nap előtt loptak az erdőben s alig egy pár napig otthon — a kéményben — félig-meddig kiszáritottak, illetve befűstöltek. Azon emberek, kiktől a fa elkoboztatott, mindnyájan ismerős erdei tolvajok, kik erdei kihágás miatt már többször fel voltak jelentve s ezért már büntetve is voltak. Különben már dobszó útján is elrendeltetett, hogy az erdőben szedett hulladék-fát a piacon eladni nem szabad, mert ilyen fának szedése csakis saját használatra lett megengedve, de nem geschäftelés végett.

A sárosmegyei gazdasági egyesület f. évi márczius hó 16-án, délután 3 órakor a megyeház kis termében tartja közgyűlést. Targysorozat: 1. Elnöki jelentés az egylet mult évi működéséről és állapotáról. 2. Az 1885. évi költségeloirányzat megállapítása. 3. A mult évi számadások felülvizsgálatára kiküldendő bizottság megválasztása. 4. Netaláni indítványok tárgyalása.

Lopás. Szlatkovszky Károly, helybeli cipész-iparosnál dolgozó Matherni János, kisszebeni származásu legény már több ízben lopott meste étől (a szobát alkulesal nyitotta ki) lábbelieket, melyeket aztán olesó áron itt-ott elárusított. Amint a károsult mester megtudta, hogy Friedmann B. helybeli zálogházában az ő műhelyéből kikerült cipőket láttak, utána nézett a dolognak és sikerült neki kikutatni, hogy a legény hozta oda a cipőket, miért is figyelemmel kísérte a gyanus segédt. Szerdán ismét lopni akart a legény, sőt már gazdálkodott is az alkulesal felnyitott szobában, de akkor a mester rajtakapta. A rendőrség tüstént letartóztatta a tolvaj legényt, s miután mindent

bevallott, sőt még azt meg is mondta, hogy Schütz Mihály nevű társa is bűnös, mert az utóbbi mindig őrségen volt, mikor Matherni lopott — mindketten a kir. ügyészségnek átadtak.

Purim-hecz. Klein József, Grünbaum pinzemestere, úgy gondolkodott, hogy Purimkor a szegény embernek is lehet mulatni. Fogta magát s egy katonai péklegénytől elkölcsönözte a katonaruhát, belebújt a mundérba s kedélyesen graszszált az utcán. Hanem hát annak a mundérnak az a baja, hogy nagyon veszedelmes portéka az amolyan ezíbil emberre nézve. Klein uram persze meg nem gondolta a lehető következményeket, sőt még szalutálni is elfelejtett az egyes találkozó „felebvalók”-nak, aminek aztán az lett a vége, hogy a purimban mulatozó urat egy katonai őrszárat elesípte, s mintán kiszült a való, átszolgáltatta a városi kapitányi hivatalnak, hol 3 napra a hűvöstre tették, hogy ideje legyen gondolkodni a katonai és ezíbil közti éles különbségekről.

Burgonya - tolvajok. Lubotinban Gulyás Károlynak olyan izletes burgonya volt a pinceszében, hogy Mizerák Mihály és neje szintén gusztust kaptak rá. Lassaeskan elemeltek ők bizony vagy 9 métermázsát hanem utoljára mégis csak rajta vesztettek, mert egy eseléd látta a manipulációjukat, minek folytán a csendőrség azonnal házmotózt rendezett a becsület és házaspárnál s a burgonya egy részét meg is találta az ágy alatt. Tettesek töredelmesen bevallottak mindent.

Elszökött. Cserépy János, nagy-sárosi jegyző kocsisa, Sztarinszky Mihály, ambrusfalvi illetőségű egyén, f. hó 5-én otthagya a szolgálatot minden szó nélkül s azóta nem is jött vissza urához. Jelenleg rendőrileg körözik.

Tüzesetek. Varjufalván Bakalyár György ottanni lakos esüre a benne levő életművel együtt leégett. A tűz a házbéliek vigyázatlansága folytán ütött ki s 900 frtnyi kárt okozott, míg a leégett esür csak 450 frtra volt biztosítva az „Adriá”-nál. Mult hó 24-én pedig Teryén volt nagy tűz, mely a Majnyik János gondatlansága folytán ugyanesak az ő házából ütött ki. Majnyiknak leégett a háza, esüre, istállója, élekkamarája, sertés és juhakolja 18 db. juhbal, összes kára 2440 frtot tesz ki, mivel szemben eskis a háza volt biztosítva 400 frt eregig. Fegyko György, Majnyik szomszédjának a

háza szintén leégett, itt azonban alig 300 frtnyi kár mutatkozott.

Égő állás. A berthóti koresma mellett levő állás a mult hónap vége felé egészen porrá égett. A bajnak okozói faszén szállítók, kik szénrel meg rakott szekereiket beállították az állásba, maguk pedig ahelyett hogy őrizték volna, betértek a koresmába pálinkázni s ott le is fekdtek. Arra ébredtek fel, amint az állás már lángokban állt, még a lovakat sem menthették meg, mind oda égtek. A tűz úgy ütött, hogy a frs faszénben még bizonyosan pernye volt.

A tudós nők. Az oroszországi magasabb női tanfolyamokról Mestserszky herczeg igen sötét képet nyújt. A többi között ezt írja: „A kormány valószínűleg ép oly jól tudja, mint mi, hogy a felsőbb női kurzusok alapításuk napjától kezdve a következő eredményt mutatják föl: 25 százalék anarehistanó, 30 százalék prostituált, 25 százalék egy anaemiában s egyéb hasonló betegségekben leledző nő, és 20 százalék, ki mint „tanult nő” keres magának állást a társadaiomban.”

Utánzásra méltó. Londonban egy egylet alakult, melynek az a feladata, hogy oly gyermekeket vegyen pártfogásába, kiket szülei vagy apóik kineznek: vagy elhanyagolnak. Az egylet rövid fennállása óta több mint 150 gyermeket mentett már meg a brutális és szivtelen bánásmódtól s részint az általa alapított menedékhelyen, részint megbízható magánegyéneknél helyezte el. Az egylet tagjai ezenfelül kötelesek mindazon lelkiismeretlen emberek feljelenteni, kik a gyermekekkel rosszul bánnak.

Megfelelt Urnó: Csak egy perezre mentem be, és már odaégetted a pecsenyét: te mindig csak cifrázkodol s semmivel sem törődöl. Mondhatom, hogy napról-napra kevésbé tetszel nekem. Szakácsnő: Na tessék, hát tehet-e az ember mindenkinek eleget: az ur meg egyre dicsér, hogy napról-napra jobban tetszem neki!

Egy kis statisztika Egy életunt angol kiszámította, hogy 1363 nő van London városában, ki férjét elhagyta; 2371 férj pedig a feleségétől szökött meg; 4120 házaspár meg kölesönös beleegyezéssel vált el egymástól és 985.597 pár egy kanál vízben is megölné egymást!

A tükrök. A hölgyeknek halovány színe részben a lakásukban található sok tükrötől függ.

A tapasztalás megmutatta, hogy a tükrök fonesorából a higany lassanként elpárolog, különösen ha a tükrök kályhák mellett függnek, vagy a napfénynek huzamosan ki vannak téve. Ezen elpárologott higany lerakódik az emberi arezra s annak feltűnő halványaságot kölesönöz.

Felelős szerkesztő: **Hedry Bertalan.**

Kiadótulajdonos: **Haitsch Lajos.**

Nyílt-tér.

Köszönet nyilvánítás.

Özv. Oravetz sz. Frankovszky Mária a maga és gyermekei nevében felejtetlen férje illetőleg édes atyjuk elhunyta alkalmából sok oldalról nyilatkozott részvétért e helyütt szívből jövő köszönetét nyilvánítja.

A LEGJOBB
CZIGARETTA-PAPIR
a valódi
LE HOUBLON
francia gyártmány.
Cawley és Henry-től Párizsban.
Utánzásoktól mindenki óvatik.

A cigarettapapír csak akkor valódi, ha minden egyes lap **LE HOUBLON** bélyeggel és mindenik boríték az alant álló védjeggel és aláírással el van látva.

500 FEUILLES
FORMA FRANCAIS
Cawley & Henry
HENRY C. FABRICANT
PARIS.
Fac-Simile de l'Etiquette
17 Rue Béranger à PARIS.

NEM HIVATALOS RÉSZ.

פיר פסח
סדר שיכער
אלם נייעסטעם
פער שטיק.
שטיקער ייפאבריק
ווייען
ראטענטורמשטראסע 37.

Fisch- u. Gummiblasen
feinste und sicherste Vorsichtspräparate gegen alle Folgen nur echte pariser garantirt, pr. Dutzend a fl. 1, 2, 3, 4 und fl. 5. Feinste Pariser Vorsichts-Schwämmchen pr. Dzt. fl. 2, 3 und 4 Feinstes Damenpräservativ per Stück fl. 2 Vorzügl. Suspensionen pr. Stück fl. 1, 1.50, 2 u. 3 versendet discret sammt Gebrauchsanweisung **Jul Reif, Specialist,** Wein VI. Margarethenstrasse 7, Exporteur.
1004 50—1.

Ein adeliges
GUT
zu Teryne, bestehend aus 150 katastr. Joch Felder und Wiesen ist vom 1. Juli 1885. an zu verpachten.
Näheres zu erfragen bei
Justine v. Bornemissza,
Hauptgasse No. 308.
991. 3—3.

Nach AMERIKA
am besten und billigsten durch **ARNOLD REIF,** Wien L. Pestalozziggasse No. 1, ältester Firma dieser Branche. 916 50—15
Auskunft und Prospekte umsonst.

BERGER gyógyszerészeti
Thea-szappanja
orvosi szaktekintélyek által ajánlja Európa legtöbb államaiban fényes eredménnyel mindennemű
kiütések
ellen bár mi helyen, továbbá krónikus, fej korpa-foltok senyedék (vagy köznyelven rüh) ótvár, pattogzások ellen ép úgy mint veresoruság, fagyosság, láb-izzadás, fej- szakkál-varak ellen használható. A **Berger-féle** gyógyszerészeti szappanban 40% növénytartalom van és nagyon különbözik mindenféle thea-szappantól, melynek a kereskedésekben találhatók. — Tévedések és fhamisitások elkerülése végett határozottan a **Berger thea-szappan** kérendő s figyelmi kell az ismert védjegyre.
Berger gyógy kénszappana
ugyan így alkalmazható, s ha ez inkább tetszendők, akkor tessék a Berger-féle kén-szappant követelni, melyek a külföldi utánzatok hatásától esodásan különböznek.
Mint gyöngébb thea-nemek, melynek hivatala vannak minden tisztítatlan részt, bőr- és fej-kötegeket, úgy gyermekeknél mint nőknél és meglett egyéneknek, ezen keverékkel való marással s az ajánlott szappannal naponta használva, biztos tisztulás jöhet elő.
Berger-féle Gliczerin thea-szappan,
darabjaként 35 kr. az utasítással együtt gyár- és rak-hely **G. Hell, Troppan.** A bécsi gyógyszerészeti kiállításon a legnagyobb elismeréssel tüntetett ki 1873-ban
Depot in Eperles Apoth. Schmidt.
1005. 12—1.

Wichtig für jeden Nervenleidenden.
Nur vermittelt **Elektricität** lässt sich ein Nervenübel gründlich beseitigen. Meine neuen **Inductions-Apparate** (Elektrisir-Maschinen), von jedem Laien leicht zu handhaben, sollten in keiner Familie fehlen. Gicht, Rheumatismus, Schwächezustände, Zahn- und rheumatische Kopfschmerzen, überhaupt jedes Nervenleiden wird durch meinen **Inductions-Apparat** geheilt. Preis eines kompletten Apparates mit ausführlicher Gebrauchsanweisung fl. 8.—. Einzig und allein bei mir direct zu beziehen.
Dr. F. Boeck, Triest, 2 Via Poudares 2.
1001 25—1

Szappanos üzlet-eladás.
Miskolczon néh. Kopácsy Károly szappanos üzlete és üzleti műszerek, felszerelések és árukkal az üzleti helyiség bérbeadása mellett eladó. 1006 3—1
Miskolczon ez üzlet e nemben legelső Értesítést ad
Szeremley Lajos,
végrendeletli végrehajtó Miskolczon.

Gegen Baarzahlung zu kaufen gesucht zwei adelige
GÜTER
eines im Preise bis zu 200,000 fl. und ein zweites im Preise bis zu 500,000 fl. 3—2
Gefällige Offerten von Besitzern erbeten an kön. ung. pens. Oberförster **Horváth & Richard Patz, Wien,** Margarethenstrasse Nr 12.

J. REIF, Specialist, Wien,
Margarethenstrasse 7, im Bazar,
versendet discret:
Gummi- und Fischblasen, nur echte Pariser, per Dutzend fl. 1, 2, 3, 4, feinste fl. 5.
Feinste Pariser Vorsichts-Schwämmchen, per Dutzend fl. 2—3 und fl. 4.
Suspensionen, fl. 1, 1.50, 2 und fl. 3 per Stück.
Ferner alle sonstigen Specialitäten für sanitäre Zwecke.
796 26—23